

Aceasta înseamnă că Cuvântul n-a început vreodată să existe, că n-are început. Când spune despre Fiul că "era la început", implică în această calitate a Lui faptul că El era atunci când a început ceva, adică lumea, să existe. El este înainte de orice început. Dar "El era la început" înseamnă că și în El este începutul lumii care a început să existe.

Deci fiindcă Fiul e mai vechi și decât veacurile înseși, e liber de calitatea de-a fi fost născut în timp. Era din și pentru totdeauna, fiind în Tatăl ca izvor, după însăși spusa Lui: „Eu am ieșit și am venit din Tatăl” (Ioan 16, 28). Deci Tatăl fiind înțeles ca izvor, Cuvântul era în El Înțelepciune și Putere și Pecete și Strălucire și Chip al Lui. Și dacă nu era nici un timp când Tatăl era fără Cuvânt și Înțelepciune și Pecete și Strălucire, e necesar să mărturisim că este etern Fiul, Care este acestea pentru Tatăl cel etern. Căci cum este Pecete și Chip întocmai, dacă nu Se vede format potrivit frumuseții Aceluia al Cărui Chip este?

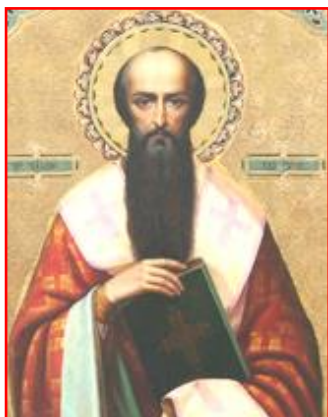
Dar nu va fi nedrept nici a înțelege pe Fiul existând în Tatăl ca într-un izvor. Căci numai Aceluia din Care este I se cuvine numele de izvor. Iar Fiul este în Tatăl și din Tatăl nu fiind născut în afara Lui, sau în trup, ci existând în ființa Tatălui și strălucind din ea, ca strălucirea soarelui din acesta, sau asemenea căldurii naturale din focul de a cărui fire ține. Căci în aceste pilde se poate vedea cum una este născută din alta, dar coexistând pururea cu ea și

fiind nedespărțită, în așa fel că fără una nu se poate vedea cealaltă în sine și păstrând rațiunea adevărată a firii aceleia. Căci, cum ar fi soarele fără strălucirea lui, sau strălucirea, neexistând soarele a cărui strălucire este? Sau cum ar fi foc, dacă ar fi lipsit de căldură, sau de unde ar fi căldura, dacă nu din foc, sau altceva care nu e străin de calitatea ființială a focului? Deci, precum în acestea existența unora în cele din care sunt nu contrazice coexistența ambelor, ci cele născute se arată pururea existând împreună cu cele ce le nasc și moștenitoare ale aceleiași firi cu acelea, așa e și cu Fiul.

De fapt, El e înțeles și declarat în Tatăl și din Tatăl și nu ni Se va arăta exterior și străin Tatălui, sau ivindu-Se după El, ca al doilea, ci fiind în El și coexistând pururea cu El și arătându-Se din El, prin modul negrăit al nașterii dumnezeiești. Că lui Dumnezeu și Tatăl I se spune de către sfinți (autorii Scripturii) și început al Fiului, dar numai ca Celui de la Care vine Fiul, auzi de la Psalmist, care prevestește a doua arătare a Mântuitorului nostru prin Sfântul Duh, spunând către Fiul însuși: „*cu Tine este Începutul în ziua puterii Tale, în strălucirea sfinților Tăi*” (Psalmul 109, 3). Căci e zi a puterii Fiului cea în care va judeca toată lumea și va răsplăti fiecăruia după faptele lui.

Cu adevărat va veni ziua Aceluia și Care este în Tatăl și are în Sine pe Tatăl ca început neînceput al ființei Sale, numai prin faptul că este din El, căci există din Tatăl.

(Sf. Chiril al Alexandriei, *Scrieri, partea a patra, Comentariu la Evanghelia Sf. Ioan*)

Sf. Vasile cel Mare,
icoană

VITAMINA DUHOVNICEASCĂ

Tuturor întreprinderilor să le premeargă credința în Dumnezeu și să urmeze (însoțească) optimismul, așa încât cu credința să întărim puterea sufletului și cu optimismul să fim bine dispuși pentru faptele bune; pentru că fără ajutorul de sus nici urmărirea celor bune din partea oamenilor nu poate fi dusă la capăt, dar nici harul de sus nu vine la cel lipsit de râvnă; dimpotrivă, pentru ca virtutea să fie deplină, trebuie ca ambele să fie unite, adică și buna dispoziție omenească și întărirea care coboară de sus prin credință.

(Sfântul Vasile cel Mare)